

WR. Jarek

DEKLARACJA IDEOWA /PROPOZYCJA/

Porozumienie Harcerstwa Rzeczypospolitej jest niezależną inicjatywą społeczną, która przyjmuje na siebie współodpowiedzialność za wychowanie młodych Polek i Polaków. Skupia wszystkich gotowych do pełnienia całym życiem służby Bogu i Polsce, niesienia chętniej pomocy bliźnim i będących posłusznymi Prawu Harcerskiemu.

EGZ. NR. 21

PHR wychowuje człowieka wolnego, który dziś aktywnie i sprawnie inicjuje życie społeczne narodu a jutro będzie obywatelem Polski Niepodległej. Wychowuje ludzi prawych i odważnych, którzy bez względu na przeciwności losu widzą swoją przyszłość tu na polskiej ziemi. Którzy będą z Ojczyzną na dobre i na złe.

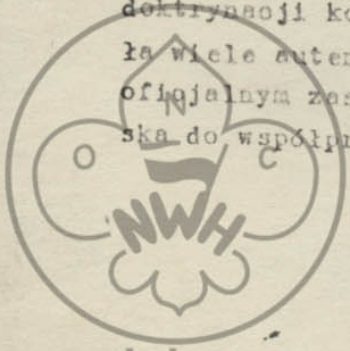
MATERIAŁY DO DYSKUSJI

PHR proponuje Wielką Życiową Przygodę. Sprawdzenie samego siebie w zmaganiach z przyrodą i własnym charakterem. Daje możliwość spotkania przyjaciół, wspólnych i niezapomnianych przetrwać na górskich szlakach, wśród leśnych ostępów lub spienionych fal jeziora.

PHR należy do wielkiej, światowej rodziny skautów. Będąc wierne idei skautowego braterstwa pragnie nawiązać współpracę z młodzieżą innych narodów, zwłaszcza tych żyjących pośród nas. Pamiętając o wielkiej rzeszy Polaków rozsianych po całym świecie PHR pragnie utrzymywać kontakty z ZHP poza granicami Kraju oraz innymi organizacjami polonijnymi na rzecz ich zbliżenia z Ojczyzną.

PHR jest częścią Społeczeństwa Niezależnego - wielkiego ruchu Polaków nie poddających się naciskowi obcej ideologii. Będzie współpracować ze wszystkimi, którym przyświecają ideały wolnej i niepodległej Rzeczypospolitej. Powstałe i coraz liczniejsze duszpaństwa harcerskie oraz rozmaite wspólnoty Kościoła są naszymi naturalnymi sojusznikami.

PHR uważa ZHP za organizację przechwyconą i wykorzystywaną do in-doktrynacji komunistycznej. Uznaje fakt, że w jego szeregach działa wiele autentycznych środowisk harcerskich pracujących wbrew oficjalnym zasadom ideowym tego związku. PHR zaprasza te środowiska do współpracy.

archiwum

OGÓLNE ZAŁOŻENIA DO PROJEKTU ZASAD DZIAŁANIA PHR

- p1: Porozumienie Harcerstwa Rzeczypospolitej, w skrócie PHR, dalej zwane Porozumieniem, jest niezależnym stowarzyszeniem instruktorów harcerskich i scoutowych, pełniących swoją służbę wszędzie tam gdzie istnieją warunki do wychowywania w Prawdzie.
- p2: Porozumienie jest organizacją opierającą się na społecznej pracy swoich członków.
- p3: Porozumienie jest organizacją ideowo-wychowawczą dla której płaszczyzną ideową jest Przyrzeczenie i Prawo Harcerskie a płaszczyzną wychowawczą- metoda harcerska (scoutowa).
- p4: Celem działania Porozumienia jest:
1. Kształcenie i doskonalenie instruktorów.
  2. prowadzenie stałych prac nad udoskonalaniem i wzbogacaniem metodyki i aktualizacją programów drużyn
  3. koordynacja i kierowanie niezależnymi działaniami harcerskimi na terenie kraju
  4. pośredniczenie i ułatwianie kontaktów z harcerstwem polonijnym i światowym ruchem scoutowym
  5. tworzenie właściwego klimatu (etos harcerstwa) i warunków dla prowadzenia niezależnej pracy harcerskiej w Polsce
  6. reprezentowanie niezależnego harcerstwa wobec społeczeństwa
  7. przygotowanie ruchu harcerskiego do powołania niezależnej organizacji harcerskiej
- p5: Członkiem Porozumienia może być instruktor harcerski (scoutowy), który:
1. prowadzi podstawową pracę instruktorską we własnym środowisku młodzieży lub dorosłych
  2. podpisze deklarację ideowo-programową PHR
  3. zostanie wprowadzony do Porozumienia przez jednego z jego aktualnych członków
- p6: Członkostwo Porozumienia nadaje Zarząd Regionu
- p7: Członek Porozumienia ma obowiązek:
1. przestrzegać Prawa Harcerskiego
  2. prowadzić pracę instruktorską we własnym środowisku
  3. uczestniczyć w pracach wydziałów metodyczno-programowych Porozumienia
- p8: Członek Porozumienia ma prawo:
1. wybierać i być wybierany do władz Porozumienia
  2. oceniać władze Porozumienia
  3. wnieść własne inicjatywy do prac Porozumienia
  4. używać emblemat Porozumienia
  5. wprowadzać do Porozumienia nowych członków
  6. mieć stały dostęp do dokumentów i wydawnictw Porozumienia
  7. ubiegać się o pomoc prawną i organizacyjną w sprawach dotyczących pracy instruktorskiej
  8. brać udział w przedsięwzięciach Porozumienia
- p9: Członkostwo Porozumienia ustaje:
1. na wniosek osoby zainteresowanej
  2. z chwilą śmierci
- p10: Członkostwo Porozumienia może zostać odebrane przez Zarząd Regionu lub Naczelnicтво w wypadku stwierdzenia naruszenia obowiązków członkowskich określonych w p7.
- p11: Porozumienie posiada dwustopniową strukturę organizacyjną
1. stopniem regionalnym jest Region
  2. stopniem centralnym jest Centrala
- p12: Region skupia co najmniej 20-tu członków Porozumienia, prowadzących swoją pracę instruktorską na terenie, którego granicami jest Naczelnicтво.

- p13: Instruktorzy w Regionach zorganizowani są w specjalistycznych zespołach metodyczno-programowych zwanych Wydziałami Regionalnymi.
- p14: Wydziały Regionalne prowadzą prace:
1. szkoleniowe i samokształceniowe
  2. koncepcyjne (twórcze)
  3. organizacyjne
- p15: Pracami wydziału kieruje Szef Wydziału wybierany przez ogół członków wydziału.
- p16: Przydziału instruktora do wydziału dokonuje Zarząd Regionu zgodnie ze zgłoszoną przez niego akcesją.
- p17: Najwyższą władzą Regionu jest Zbórka Ogólna Regionu zwoływana raz do roku lub na życzenie 20% członków przez Zarząd Regionu.
- p18: W okresie między Zbórkami Ogólnymi, władzą w Regionie sprawuje Zarząd Regionu.
- p19: W skład Zarządu Regionu wchodzi:
1. Przewodniczący Zarządu Regionu-wybierany przez Zbiórkę Ogólną
  2. Dwa V-ce Przewodniczący-mianowani przez Przewodniczącego
  3. Szefowie wszystkich Wydziałów Regionalnych-wybierani w wydziałach
- p20: Pracą Zarządu Regionu kieruje Przewodniczący Zarządu.
- p21: Zadania i kompetencje V-ce Przewodniczących wyznacza Przewodniczący. Należy do nich organizacyjne i kwatermistrzowskie zabezpieczenie działalności Regionu.
- p22: Do zadań Zarządu Regionu należą:
1. kierowanie całością prac Regionu
  2. organizowanie działań harcerskich wynikających z potrzeb Regionu
  3. rozstrzyganie spraw spornych wewnątrz Regionu
  4. sprawy członkowskie
  5. reprezentowanie niezależnego harcerstwa na terenie Regionu
- p23: Centrala składa się z Wydziałów Centralnych o specjalnościach metodyczno-programowych odpowiadających specjalnościom istniejących Wydziałów Regionalnych
- p24: Członkami Wydziałów Centralnych są Szefowie odpowiednich Wydziałów Regionalnych.
- p25: Wydziały Centralne prowadzą prace:
1. koordynujące działalność odpowiednich Wydziałów Regionu.
  2. inspirujące
  3. koncepcyjne (twórcze)
  4. szkoleniowe i samokształceniowe
- p26: Pracami Wydziału Centralnego kieruje Szef Wydziału wybierany przez członków wydziału
- p27: Najwyższą władzą Porozumienia jest Zjazd Porozumienia zwoływany przez Naczelnicтво raz do roku lub w sytuacjach nadzwyczajnych na wniosek co najmniej 20% Zarządów Regionów.
- p28: W okresie między zjazdami Porozumienia kieruje Naczelnicтво.
- p29: W skład Naczelnicтва wchodzi:
1. Naczelnik-wybierany przez Zjazd Porozumienia
  2. dwa V-ce Naczelnicy-mianowani przez Naczelnika
  3. Szefowie wszystkich Wydziałów Centralnych-wybierani w wydziałach
- p30: Pracami Naczelnicтва kieruje Naczelnik.
- p31: Zadania i kompetencje V-ce Naczelników wyznacza Naczelnik. Należy do nich organizacyjne i kwatermistrzowskie zabezpieczenie działalności Centrali.

archiwum

- p32: Do zadań Naczelnictwa należą:
1. koordynowanie prac Wydziałów Centralnych
  2. organizowanie działań harcerskich wynikających z potrzeb społecznych kraju i potrzeb własnych ruchu harcerskiego
  3. reprezentowanie Porozumienia na zewnątrz
  4. kierowanie całością prac Porozumienia i Centrali
- p33: Kontrolę nad pracami Naczelnictwa sprawuje Rada Porozumienia.
- p34: W skład Rady Porozumienia wchodzi:
1. Przewodniczący Rady Porozumienia-wybijany przez Radę
  2. Reprezentacja Regionów-wybijane przez Zbiórki Ogólne (liczebność Reprezentacji Regionu ustala Naczelnictwo według zasady że na każdym 20-tu członków Regionu przypada jeden reprezentant). Na czele Reprezentacji Regionu stoi Przewodniczący Zarządu Regionu.
- p35: Do zadań Rady Porozumienia należą:
1. dokonywanie systematycznej oceny i prognoz rozwoju sytuacji społeczno-politycznej w kraju, a zwłaszcza sytuacji ruchu harcerskiego oraz wypracowywanie wynikających z tego zaleceń dla Naczelnictwa
  2. ocenianie zgodności prac Naczelnictwa z uchwałami Zjazdu i zaleceniami Rady
  3. rozstrzyganie spraw spornych między Regionami, w Centrali i w Naczelnictwie
- p36: Wszystkie decyzje na Zjeździe Porozumienia, na Zbiórkach Ogólnych Regionów, w Radzie Porozumienia, w Naczelnictwie, w Zarządach Regionów, w Wydziałach Centralnych i Regionalnych podejmowane są przez głosowanie, zwykłą większością głosów, w obecności ponad połowy uczestników do głosowania.
- p37: Majątek i fundusze Porozumienia pochodzą:
1. z działalności gospodarczej prowadzonej przez Zarządy Regionów i Naczelnictwo
  2. składek członkowskich
  3. darowizn
  4. dotacji
- p38. Tekst zatwierdza Zjazd Porozumienia:
Zasad Działania

PROGRAM HARCERSTWA NA DZIS /1984/
/PROJEKT/

WSTĘP

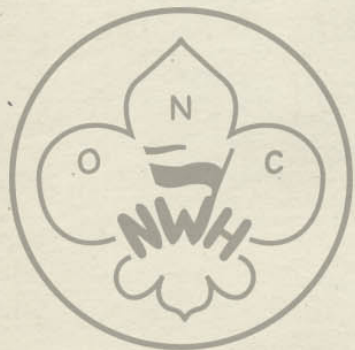
1. Aktualna sytuacja społeczna, ekonomiczna i polityczna naszego narodu nakłada na nas obowiązek starannego dopasowania programu harcerstwa do czasów obecnych. Musimy tak postąpić, jeśli chcemy, żeby harcerstwo nadal pełniło społeczną służbę, starając się przygotować młodych ludzi do życia w kraju takim, jaki jest.

2. Celem pracy harcerskiej jest wychowanie metodą pozytywną człowieka o pięknej duchowej sylwetce, sprawnego i aktywnego. Twórcy świata: Człowieka radosnego, żyjącego w zgodzie z samym sobą. Człowieka, który mocno stojąc na ziemi ojców, buduje wokół siebie świat wartości chrześcijańskich: Wiary, Miłości, Nadziei, Sprawiedliwości. Człowieka myślącego, budującego wspólnoty.

Inaczej mówiąc wychowanie "PEŁNEGO CZŁOWIEKA". Taki cel my, instruktorzy, skrótowo nazywamy "Ideą harcerską".

3. Każde czasy mają swoją specyfikę, swój znak. Praca skautmistrzów i harcmistrzów zmienia się jak wszystko dookoła. Zmierzają ciągle w stronę idei, ale musi oglądać się wciąż na aktualny sposób myślenia, na nowe pojawiające się prądy, na coraz to różniejsze rozłożenie akcentów. Taka "aktualizacja" pracy to program. Program jest zmienny, żywy. Musi być atrakcyjny i celny. Musi być pomostem od teraźniejszości do idei - i to pomostem przyciągającym swoją trafnością, oryginalnością, wiosną przyrodę.

4. Niestety, widzimy, że program o to, co planuje się i robi w drużynach - jest coraz częściej nietrafny. Nie spełnia oczekiwań młodych, dążących do doskonałości ludzi, a co gorsza nie prowadzi do pożądanego wychowawczego celu. Wielu instruktorów nie zauważa gruntowej zmiany nastrojów i dążeń społecznych, albo nie zdaje sobie sprawy z tego, że program musi iść krok w krok za sposobem myślenia harcerzy - choć przecież wcale nie musi /a teraz nawet nie może/ akceptować obiegowych czy prasowych poglądów. Taki stan rzeczy musi ulec zmianie.

archiwum

5. Ten uogólniający program jest wynikiem eksperymentów, analiz i obserwacji działania dobrych zespołów /drużyn, zastępów etc/. Wszystkie jego tezy i kierunki są realizowane, nawet, jeśli twierdzi się co innego. Jest naszym zdaniem, odpowiedni w obecnej sytuacji skautingu - harcerstwa w Polsce.

6. Nie jest to jednak "recepta gotowa". Jest to raczej podstawa do twórczej pracy instruktorów rozmaitych środowisk:

I. TEZA STANOWIĄCA PODSTAWĘ PROGRAMU

1. Człowiek, który w naszych warunkach ma zmierzać do ideału musi być indywidualistą. Sam musi umieć odnajdywać drogi do doskonałości. Sam ma zwyciężać albo wciąż się podnosić. I nie idzie tu o sprawy wielkiego heroizmu. Chodzi raczej o rzeczywistość, szarą i codzienną. Jesteśmy przekonani, że dzisiaj skauting/harcerstwo/ musi dawać odpór nijakości: ma wychowywać indywidualistę!

2. Nasza definicja:

Indywidualista, to człowiek, który chce i potrafi działać sam. Woli zresztą działać samemu niż w zespole. Jest ambitny i ma własne poglądy na świat. Ma swoje cele i zamierzenia życiowe.

3. Rzeczywisty indywidualizm można rozbudzać tylko w dobrym zespole, drużynie, zastępie, kręgu etc/. Zły zespół gasi indywidualność. Za dobry uważamy zespół, w którym:

-Harcerze, skauci, wykonują trudne, ale pełne przygód zadania i prace indywidualnie,

-Cele i kierunki pracy zespołu są jasno określone i porywające,

-Ma się pełne porozumienie, braterstwo.

Zespół, w którym działa harcerz-skaut musi być więc bardzo dobry, żeby przynosił rezultaty. Musi być wspólnota.

Wspólnota to grupa o szczególnie silnej więzi, będąca dla przywódców do niej grupą najważniejszą /socjologiczna "Grupa odwieści-

nia". Wspólnota to grupa działająca, zawsze dąży do jakiegoś celu, skierowana na ideał. Wspólnota stawia uczestniczącym w niej wysokie wymagania, czasem tak wysokie, że bywa zamknięta.

5. Podstawowa teza tego programu:

Skauting /Harcerstwo/ w Polsce musi wychowywać indywidualistów, tworząc w tym celu zespoły /drużyny, zastępy etc/ o wyraźnym wspólnotowym charakterze. Praca instruktorska ma więc dziś dwa "bieguny": Indywidualista - Wspólnota.

II. ROZRÓŻNIENIE: HARCERZE STARSZY / WĘDROWNICY/

8. Myślenie programowe w harcerstwie starszym zmierza w dwu kierunkach: wspólnotowym i indywidualistycznym. W ten sposób powstają niejako dwie "sfery programowe". Instruktor tworzący konkretne rozwiązania musi stale mieć na uwadze te dwie różne, ale uzupełniające się sfery. Trzeba umieć myśleć w tym duchu i w tym duchu działać:

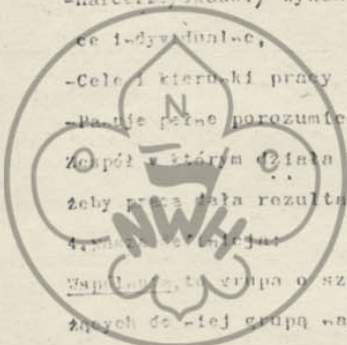
2. Harcerstwo starsze to dla nas takie harcerstwo/skauting/, które zajmuje się młodymi ludźmi potrafiącymi samodzielnie myśleć i mającymi już znaczną zdolność formułowania celów. Wiekowa bariera między harcerstwem młodszym /harcerze niesamodzielni programowo/ a harcerstwem starszym /harcerze samodzielni programowo, twórczy/, przebiega gdzieś pomiędzy 14 a 16 rokiem życia.

3. Jeśli idzie o "sferę indywidualistyczną", uważamy, że obecnie w pracy swojej drużyny drużynowy winien stosować trzy "priorytety" /nazwalibyśmy je tak, z braku lepszego słowa - chodzi o nastawienie drużynowe, o pewną wewnętrzną gotowość do stosowania przede wszystkim tych zasad/ są to:

*Solidarność /braterstwo, silne wspól-przeżywanie, sprawiedliwe i uczciwe stosunki w grupie, myślenie życzliwe skierowane na innych ludzi/

-Pewność /twarde i zdecydowane, uczciwe bogacenie się, sprawiedliwe i uczciwe wykonywanie pracy/

-Sława, ogólnie znaczących sukcesów, "duże" sprawy, ważne prace, dobra

archiwum

zasłużona opinia środowisk w jakich działa grupa, twórczo,
organizujące różne społeczne grupy, prace/

Każdy instruktor prowadząc jakąkolwiek pracę, przydzielając
zadanie, prowadząc radę, winien stać mieć na uwadze te trzy
"priorytety": Powinien wręcz zarządzić nimi drużynę. "Solidar-
ność - Pieriądze Sława" to hasło do działania starszoharcer-
skiej, wędrowniejszej - skautowej/ drużyny/

4. Jeśli idzie o "sferę wspólnotową", uważamy, że drużyny win-
ny stawiać sobie zadania i cele w sześciu zasadniczych "kierun-
kach" /chodzi o całe "paki" problemów, poszczególne zadania - to
sprawa drużyny/, są to następujące kierunki:

-liczba w nawiasie, to procentowo wyrażony dla uproszczenia-
stopień ważności tego typu zadań. Cała praca drużyny = 100/
-SŁUŻBY /20/ /to szara działalność na rzecz ludzi, spraw, grup/
-TWORZENIE ŚWIATA /15/ /to prace na serio, w niezależnej kultu-
rze, przy budowie własnego domu, przy tworzeniu lokalnego
samorządu i w wielu innych miejscach/

-WĘDROWANIE /30/ /to ciągle poszukiwanie różnych spraw, miejsc
ludzi, odkrywanie świata i odkrywanie prawd/

-ZAROBKOWANIE /15/ /to nauka bogacenia się i utrzymanie sie-
bie i innych, to nauka uczciwości/

-PRZYGOTOWANIE DO ŻYCIA /10/ /to zdobywanie fachowości i umie-
jętności, jak najbardziej na serio/

-KORZENIE /10/ /to odnajdywanie wartości w religii, w prawdzie,
w tradycjach narodowych; tu mieć się samokształcenie/

5. Wszystkie te "priorytety" i "kierunki" mają wartość tylko
wtedy kiedy są samodzielnie, przez harcerzy-skautów realizowa-
ne. SANKCJONOWANIE jest jakby cieniem wszelkich poczynań star-
szych członków, korzeniem indywidualizmu.

III. ROZRÓŻNIENIE: HARCERZE MŁODSI

1. Także w młodszej gałęzi harcerstwa - skautingu myślenie
programowe zmierza w dwa kierunki: wspólnotowym i indywidua-
listycznym. Powstają dwie sfery myślenia, to jest bowiem cecha
całego tego programu: podwójne ujęcie:

2. Jeśli idzie o "sferę indywidualistyczną" także widzimy tu
trzy "priorytety":

-Solidarność /braterstwo, sprawiedliwe i uczciwe stosunki w gru-
pie, bliski kontakt drużynowy i jego harcerzy-skautów,
życzliwość w stosunku do innych/

-Przygoda /ciągle przeżywanie wydarzeń niezwykłych, ciekawych,
porównujących i emocjonujących/

-Sprawność /fachowość w działaniu, dobra kondycja fizyczna, zdro-
wie i ogólna sprawność działania/

W drużynach trzeba zaszczeniać równocześnie z poczuciem silnej
władzy, modę na sprawność, fachowość, precyzję w działaniu/

A przygody musi dostarczać drużynom/

3. Jeśli zaś idzie o "sferę wspólnotową", uważamy, że i tu dru-
żyny winny stawiać sobie zadania w sześciu "kierunkach"
/pakach/ zadań i celów, ale zupełnie różnych niż w harcerstwie
starszym:

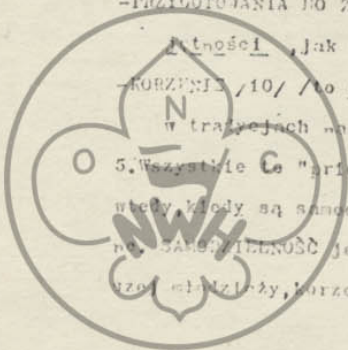
-liczba w nawiasie, proc. wyrażony stopień ważności. Cała praca
drużyny = 100/

-PRZYGODA /25/ /to przeżycia kształtujące charakter: odwagę,
uczciwość, odczuwanie piękna/

-PRZYGOTOWANIE DO ŻYCIA /20/ /to kształcenie umiejętności
praktycznych i fachowości, pierwsze prace i może pierwsze
pieriądze, stopniowe uczenie się różnych życiowych umiejętności/

-W ŚWIAT /15/ /to dostojne wędrowanie i poznanie kraju /

-SŁUŻBY POŻYTECZNE /15/ /to nauka użyteczności i przydat-
ności dla innych ludzi, to male, ale stopniowo coraz wię-
ksze i bardziej odpowiedzialne zadania/

archiwum

- KORZENIE (15) to poszerzanie światopoglądu, własnego rozumienia wiary i niżej odczuwany

- POCZĄTKI DEMOKRACJI (10) to nauka współżycia z ludźmi, nauka uczciwego układania sobie stosunków społecznych.

4. "Cienienie" wszystkich kierunków i priorytetów jest u harcerszy przy młodszych SPRAWNOŚĆ. Pełne wychowanie człowieka zaczyna się od jego sprawności. Fizycznej sprawności, zręczności i umiejętności w różnych małych sprawach.

5. Trzeba zwrócić uwagę na rolę AUTORYTETU instruktorskiego. Jest to właściwie odrębny kierunek programowy - tylko do instruktorów adresowany. W drużynach harcerszy - scoutów kolosalne znaczenie ma jak samose osoba drużynowego, jego umiejętność, sprawiedliwość, dobroć i uczciwość.

6. Specyficzną grupą są zuchy. W naszym podziale starci - młodsi (wg. kryterium: samodzielni programowo - niesamodzielni) są one oczywiście wśród młodszych. Stanowią grupę wiekową (7-10 lat) wymagającą zupełnie odmiennych rozwiązań programowych, nie określonych w tym programie.

IV. TEZA O TWÓRCY PROGRAMU DLA DRUŻYNY.

1. Indywidualności mogą być rozbudzane tylko przez dobrych instruktorów w dobrych zespołach-wspólnotach. Ale to za mało. Musi jeszcze być pomysł, własna koncepcja działania, własne rozwiązania metodyczne.

2. Pojawia się zatem teza:

Twórcy zespołów /to właściwie określenie instruktorów/ mają w ramach naszego programu całkowitą samodzielność.

Oni odpowiadają za harcerszy-skautów, oni nadają ducha i ton zespołom. Mając więc prawo - a nawet obowiązek, tak prowadzić zespół jak chcą. Do nich należy też wybór narzędzi metodycznych. /np.: mundur, forma obozowania etc./

V. TEZA O METODZIE HARCERSKIEJ

1. Idea jej tej służymy od dawna nie zmieniła się. Jest dobra. Metoda pracy podlegała niewielkim zmianom. Uważamy, że problem "jak to robić" nie jest jeszcze zamknięty ponieważ widzimy bardzo ścisły związek metody z programem.

2. Teza brzmi:

Metoda określona przez "rękę metodyki" (patrz "Sokoła za lasem" lub "Całym życiem") jest skuteczna w obecnych warunkach, co jednak nie wyklucza możliwości jej udoskonalania.

3. A zatem, to o czym nie mówimy w programie: przygoda, system zastępowy, dobrowolność, etc. - to sprawy podstawowe, zawarte w metodzie pracy harcerskiej instruktorów.

4. Pojawia się jednak uzupełniająca teza dotycząca metody pracy harcerszy starszych- wędrowników. brzmi ona tak:

W wędrowniczej metodzie pracy, należy inaczej rozłożyć akcenty, wprowadzając cztery zasady- hasła metodyczne:

- indywidualizacja prac
- wyczyn
- konkretność i rzeczowość
- ideeowość (czyli zmiej pośredniości oddziaływania)

VI. KONSEKWENCJE TEGO PROGRAMU

Tezy postawione w poprzednich punktach mają swoje ostre i daleko idące konsekwencje. Wymienimy niektóre, żeby uzmysłowić sobie jak wielki zwrot programowy winniśmy wykonać:

1. Harcerstwo (skauting) w formie wielkiej, z tej lub z tamtej strony zorganizowanej struktury, o sztywnym charakterze i jednakowym (jednolitym) sposobie pracy, nie da się utrzymać. Przyszła struktura (organizacja) będzie luźniejsza.

2. Mundur w swej obecnej pół- wojskowej formie nie jest konieczny - a czasem może wręcz utrudniać pracę. Mundur straci rolę wyróżnika.

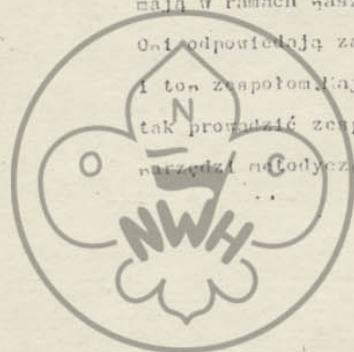
3. Symbolika, tradycje są przeładowane. Dzielka, Krzyż to wszystko, czego nam trzeba, reszta najczęściej utrudnia podejmowanie słusznych decyzji.

4. Obozy- zgrupowania tracą rację bytu. Obóz może być jedynie obozem drużyny (grupy) nie może liczyć więcej niż 20-30 osób. Forma pseudo- puszczańiska odpada. Musi być więcej przygody i autentyczności. Zanik stylizacji.

5. Ograniczenie podnosi się poręczność dla drużynowych. Muszą być bardzo dobry. Szkolenie stanie się trudniejsze, a dobór musi być właściwy.

6. Drużyny grupy nie mogą mieć więcej niż 15-20 osób (góra)

7. System stopni i sprawności może być odrzucony lub przynajmniej przekształcony. Przekształcenia i zmiany stałe odbywać się będą w drużynach.

archiwum

8: Pojawia się konsekwencje zewnętrzne w stosunkach z rodzicami,
szkołą, kościołem, władzami.

9: Nastąpić musi zmiana mentalności instruktorów:

TRZEBA PRZESTAĆ SIĘGAĆ WZROKIEM NA 75 LAT WSTECZ, A ZACZAĆ SIĘGAĆ
NA 10 LAT NAPRZÓD

archiwum